

THEOMACHIA

VÁLKA BOHŮ

PETR JARONĚK

THEOMACHIA

V Á L K A   B O H Ů

PETR JARONĚK

THEOMACHIA

VÁLKA BOHŮ

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Copyright © Petr Jaroněk, 2023
Cover © Jiří Arbe Miňovský, 2023
Drawings © Jana Maffet Šouflová, 2023
Czech Edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2023

ISBN 978-80-278-0118-3 (print)

ISBN 978-80-278-1298-1 (ePub)

ISBN 978-80-278-1299-8 (mobi)

ISBN 978-80-278-1300-1 (pdf)

ILÝRIE

CHAONIE

MOLOSSIE

Efyra

Toryné

Oropos

Dodona

Acherón

AITÓLIE

PHAKA

ZAKYNTHOS

ÉLIS

ACHAIA

ARKÁDIE

MESSÉNIE

Pylos

Sparta

LAKONIE

THESÁLIE

MALIS

LOKRIS

Amfida

FÓKIS

Opoent

Kýnos

Orchomenos

Gla

Aulis

jezero Kopais

Thébý

Thisbé

ATTIKA

Korint

Megara

Athény

Mykény

Argos

Tírýns

Iolkos

LÉMNOS

EGEJSKÉ MOŘE

LESBOS

NAXOS

THÉRA

THRÁKIE

KOLCHIDA

Troja

TROADA

MÝSIE

EÓLIDA

Mytiléné

Pegamon

FRÝGIE

LÝDIE

Milétos

KÁRIE

LÝKIE

RHODOS

VELKÉ MOŘE

MYKÉNSKÉ
ŘECKO

VE XII. STOLETÍ PŘ. N. L.

1

τίς τ' ἄρ σφωε θεῶν ἔριδι ζυνέηκε μάχεσθαι
„Kdopak z bohů to byl, jenž svedl je k zápasu svárem.“
Ilias, zpěv I., verš 16.

I

JARO 1178 PŘ. N. L., KÁRIE, MALÁ ASIE

Bojovník se držel za pahýl ruky. Krev crčela z přetátých žil a zkrápěla písek. Jako záblesk přišla další rána, projela helmicí a rozpúlila poraženému hlavu od temene až ke krku. Obě půle mozku vyhřezly v podobě rudavé břechky na prsní krunýř. Klouzaly po hladkých pásech z bronzu až na barvami hýřící suknicí. Vítězství. Přeživší bojovník pozvedl k nebi krvavý meč. Boj ho zmohl a čelo mu brázdily strouhy potu. Přesto vyloudil hlasitý výkřik.

Athéna zkrivila ret a zahloubaně si mnula spánek. Sledovala dění na pláni pod sebou už od samého kuropění. Rovina se tísnila mezi mořem a horami, shlížela na ni bělavá skaliska rozeklaných štítů. Na jednom z ostrých vrcholků se bohyně usadila. Ač ji od pláže dělily víc než dvě míle, obestřela se lidským očím neprohlédnutelnou mlhou. Sama však ostřížím zrakem pozorovala desítky veslic. Svalnaté paže houfů válečníků je vytáhly na písek a zapřely mohutnými trámy. Brzy se prostranství nasýtí množstvím

barevných stanů. Před nimi vysedávali králové, náčelníci a velitelé. Vystavovali se v lesklých krunýřích a barevných pláštích jako pávi. Obklopovaly je družiny bojovníků.

Pak vzplály oběti. Mužové ulévají bohům, vůně vína a škvařícího se tuku stoupala k nebi. Athéna ji nasála do chřípí. *Proč bych si nedopřála, když už jsem tady?* Se zájmem sledovala, jak vladaři metají kostěné či dřevěné losy. Hráli o účast v zápasech. Vítězství však neznamenal nic než nejistý příslib budoucí kořisti. Přesto si mocnáři drásali kůži napětím a bez váhání se vrhali do bojů na smrt.

Další dva vládcové vstoupili do prostoru vyhrazeného pro souboje. Prvního chránila skvostná přilbice. Tvořila ji vysoká bronzová obruč a po celém obvodu z ní čněla dlouhá barevná pera. Tělo bojovníka kryl pancíř z bronzových šupin, nohy pak tvarované chrániče holení. Vše se lesklo zlatým a stříbrným zdobením. Muž odložil svůj nachový plášť, aby mu nebránil v pohybu. Ponechal si dvě dlouhá kopí a meč s dýkou.

Jeho sok se nemohl chlubit tak honosnou výbavou. Nesl zastaralý obrovský štít z mnoha vrstev volských usní zpevněných kovem a dřevem. Ukryval se za ním skoro celý. Vyčuhovaly jen jeho kotníky a navrchu žiněný chochol kónické přilby. Našlapoval obezřetně, loveckým krokem.

Jeho soupeř se zatím pyšně vystavoval na odiv. Zvedal meč i obě kopí do výše. Bohyně si mnula spánek. Na rozdíl od lidského obecenstva však netrula napětím, ani nepovzbuzovala některého z účastníků.

Bojovník skrytý za velkým štítem mrštil svůj oštěp. Minul. Zlatem zářící král potěžkal hladké jasanové ratiště vlastního kopí. Opětoval hod. Tenký hrot projel vrstvami volských usní soupeřovy záštity, ale jeho váha a síla hodu ho vedla ještě mnohem dál. Až ke klíční kosti. Muž upustil těžký štít a chytil se za rameno. To už k němu mířilo druhé kopí. Projelo mu vepředu sanicí a vzadu se vynořilo vazem. Bojovník se skácel.

„To se dalo čekat,“ poznamenala Athéna. Věděla, že za ní přišla návštěva, i když se přiblížila tiše a zůstávala jí stát za zády.

„Ohavné. Tohle tě baví, sestřičko?“ Athéna v odpověď jen mávla rukou. Afrodita přisedla k ní. „Co má tohle všechno znamenat?“

„Ty nevíš? Tvůj milenec se ti nesvěřil?“ hrála překvapenou Athéna. Všimla si ruměnce, který se vytvořil na alabastrových lících její okouzlující sestry.

„Ale no tak. Ne tak nahlas. Myslím, že je okolo až příliš mnoho uší. A kromě toho, s Areem to byl jen takový rozmar. A moc si u toho nepovídáme. Tak co se tu děje?“

Athéna se neubránila úsměvu.

„Inu, sama si zatím nejsem zcela jistá. I když mám určité podezření. Zdá se, že náš bratříček se překonal. Jak se mu povedlo tohle všechno zosnovat, aniž bych si něčeho všimla už dávno, to je mi záhadou. Jsou tady stovky králů. Z Lýdie, Frýgie, Lýkie, Thrákie. Připluli dokonce Etruskové, Šerdanové a další. Ten mrtvý je z Ilýrie. Teď si nevzpomínám, kterému městu vládl. Ten vítěz je Lýk, přímo král Xanthu.“

„Toho bych ještě poznala,“ zašklebila se Afrodita, aby si před sestrou nepřipadala úplně nemožně. Urputně ostříla zrak. „O co bojovali?“

„Zdá se, že o Egypt.“

„Odkdy tě zajímají Egypťané, sestřičko?“ podivila se Afrodita.

„Nezajímají. Čekám na úplně jiný souboj. A předpokládám, že se tady objeví i tvůj milenec... Pardon, náš bratříček,“ popíchlá Athéna sestru.

„Otec tohle všechno dovolil? Musí o tom přece vědět.“

Athéna zadumaně pokývala hlavou. *Ano, ovšem že musí*, pomyslela si. To jí právě na celé situaci trápilo nejvíce.

II

THESPROTIE, ŘECKO

Zatraceně!“ zařval vozataj. Kolo nadskočilo na kameni. Doros „Zasevřel brlení vozu. Měl co dělat, aby se udržel na korbě.

„Euryste, snažíš se nás zabít, nebo jen uštvat koně?“

Vozka se zakřenil.

„Myslel jsem, že spěcháš. V Toryně jsi přešlapoval, jako by ti měl puknout měchýř.“

„Bylo to tak vidět?“

„Celou dobu jsi duchem mimo. Jde jenom o Eurynomé, nebo... i o královské záležitosti?“

Vůz uháněl divokou cestou po zarostlém úbočí nad pobřežím. Hustá zeleň jen tu a tam dovolila mořské modři, aby se zatřpytila mezi větvemi. Doros neodpověděl. Zasníl se. Spatřil tvář dívky s plnými rty a jiskrnými očima, s vlasy barvy dozrávající pšenice. Místo hrubých klasů je však tvořily vodopády nejjemnějších nití. I vladařské roucho by v porovnání s jejich hebkostí působilo jako usmolená rolnická tunika. *Eurynomé*. Převaloval její jméno tiše na jazyku. Dusot kopyt a rachot kol jeho slova snadno přehlušily. Zamilované vize však kalily obavy – až příliš vtíravé myšlenky na povinnosti a pocit tíhy na hrudníku. Úzkost provázela Dora už několik dní. Zhoršovala se. Nabývala pachuti hořké předtuchy.

„Za chvíli jsme doma. Už se dočkáš,“ prohodil Eurystos.

Vůz ujížděl oblaku prachu, který sám vířil. Náhle vozka strhl opratě. Koně se vzepjali a divoce se rozřehtali. Jen pár sáhů na cestě před nimi stálo zvíře. Velký pes. Podivná srst se mu mastně leskla rudou barvou, líce měl povislé, oči krhavé. Doros by přísahal, že si ho prohlíží. Ne očima zvířete – jinak. Pak zmizel v temné houštině.

„Divné psisko,“ prohlásil Eurystos.

Doros seskočil z korby. Kopí napřímil do střehu.

„Co děláš? Snad ho nechceš lovit?“ podivil se vozka, ale seskočil, aby prince následoval. Vklouzli do porostu u cesty.

„Myslel jsem, že spěcháš.“

„Ten pes se na mě divně díval. Jako by mě znal,“ zašeptal Doros.

„Jako by tě znal? Nemáš náhodou úžeh?“ Eurystos zavrtěl hlavou. „Je to jen divoký pes.“

Doros si musel připustit, že taková možnost dává větší smysl. Křoviska oleandru před nimi se otřásla. Thesprotský princ prudce pozvedl kopí. Jeho vozataj tasil dýku. Mezi dlouhými listy vykoukla chlupatá hlava se žlutými tesáky. Výhružné funění způsobilo mladíkům mrazení v zádech. Dorovo kopí se náhle osleпивě zalesklo. I ve stínu stromů přešel přes bronzový hrot zlatý záblesk jako na nejostřejším slunci. Zvíře zmizelo.

„Chceš ho pronásledovat?“ zeptal se Eurystos a zamyslel se. „Vypadal, jako ty psiska, co používají Molossané. Ale rudého jsem ještě neviděl. A kde se vzal tak daleko od svých...?“

Doros sklonil kopí a otřel si z čela prachem zhnědlý pot.

„Raději se vraťme. Ať jsme v Efyře co nejdřív.“

III

Stiplavá vůně borového jehličí, pryskyřice a mořské soli naplnila chřípí. Mísily se do ní sladší tóny fíků. Doros se opíral o kmen smokvoně, propátrával pláž. Nikde nikdo.

„Kdepak jsi, Eurynomé?“ povzdychl si zklamaně.

Usedl do písku sám. Jeho vyvolená si dávala načas. Věděl, že to nedělá schválně – aby ho trápila nebo aby v něm probouzela nejistotu. Doros předpokládal, že ji opět zdržuje otec. Zřejmě jí svěřil práci, a dokud ji dcera nedokončí, nepustí ji ani na krok. Co na tom, že na ni čeká budoucí vládce všech Thesprotianů. Starý Chareios by neslevil, ani kdyby si pro jeho dceru přišel některý z Olympanů.

Doros se té představě zasmál. Viděl na plátně své myslí mocného boha, třeba Apollóna, kterak stojí přede dveřmi Chareiova domu. Zmateně a netrpělivě podupává nohou. Chudina Eurynomé vyklízí chlév a vyvaňuje. Její otec sleduje nebeštana bedlivým okem. V ústech přitom žmoulá stéblo trávy a nic si z něj nedělá. Možná přemýšlí, zda by ho porazil v souboji. *Za mlada snad ano*, řekne si a mávne rukou.

Chareios nevyrazil před mnoha lety k Troji, do největší války jeho generace. Okolnosti tomu nechtěly, ale celý život se tím trápil. A když zestárl, zahořkl. Naštěstí ne natolik, aby se stal protivným nebo nepřejícím. Jen tak, aby se „zatvrdil“ a trval vždy na svém. Jako *hekwetas*, královský družiník, už odešel do výslužby. Kopí a štít předal svému synu.

„Snad jsi mi tu neusnul?“

Dorovy myšlenky přetrhl něžný hlas. Otevřel oči a s přitroublým výrazem se kochal tváří, již spatřil. Skláněla se nad ním a svou líbezností předčila všechny jeho předchozí představy.

„Otec chtěl, abych ještě pomohla v kuchyni.“

Doros se uchechtl. Potěšilo ho, s jakou přesností odhadl důvody zdržení své milé. Chytil ji za ruku a stáhl k sobě do pisku.

„Takovou práci by měl přenechat sloužícím,“ podotkl.

Eurynomé se přivinula k jeho rameni. Doros ucítil dotek jejích vlasů na kůži. Vůně mouky a ovoce, která se z nich linula, dokázala porazit i tu, jež přicházela od moře. Neuvěřitelné.

„Znáš otce,“ špitla. Tím řekla vše. „Tak už povídej. Jak bylo v Toryné?“

„Ušlo to,“ řekl Doros a zatvářil se tajemně. „Cestou zpět jsme měli malou nehodu.“

„Co se stalo?“ vyzvídala dívka. V jejím hlase zněla obava i zvědavost.

Doros se usmíval od ucha k uchu. Povedlo se mu, co zamýšlel. Věděl, že se o něj Eurynomé bojí. Bála se vždy. Kdykoli opustil město, vyrazil na lov – dokonce i když se jen cvičil v boji se syny

efyrských šlechticů. Miloval její starostlivost a něhu. Eurynomé všechno dělala se zvláštním citem, jako by stále pečovala o malinké, křehké dítě, a v jejích očích se zračila krůpěj lítosti. Snad i smutku. Dorovi připadala jako socha bohyně, kterou někdo vyřezal z jemného dřeva ovocného stromu a zanechal ve stínu háje. On sám byl pak pastýř, který každý den žene kolem ovce a myslí si, že socha je skutečná bohyně uvězněná v dřevěné slupce. Miluje ji, touží ji osvobodit, aby spatřil, jak se veselí. Jen neví jak...

„Tak co se stalo?“ naléhala Eurynomé.

„Před vůz nám skočil obrovský rudý pes,“ líčil Doros. „Poplašil koně, málem nás vyklopili z vozu. Díval se na mě a v očích měl vraždu, opravdu! Když jsem ho pak pronásledoval, tak jsem vztyčil kopí... a když už jsme u těch vztyčených kopí...“

„Hlavně, že jste dorazili v pořádku. Jistě vás chránila sama paní Athéna,“ vydechla Eurynomé.

Dora takové vyústění trochu zklamalo.

„Ano, ještěže stála při nás,“ přisvědčil.

„A jak jsi v Toryné pořídil? Kromě nahánění zatoulaných psů jsi jistě dělal i něco jiného.“

Doros si nebyl jistý, zda mu Eurynomé příhodu uvěřila, anebo si s ním trochu pohrála.

„Tamní správce Eutykhón už stárne. Nemá syna, který by po něm převzal dům a povinnosti. Doufám, že se otec brzy vrátí, aby vše vyřešil.“

„Nemůžeš to vyřídit ty? Jsi jeho zástupce.“

Doros znejistěl. Věděl, že už by měl zvládat většinu vladařských povinností, avšak dosud měl z takové odpovědnosti obavy. Jeho otec byl pryč už dlouho. A jeho *lawagetas*, vrchní velitel vojsk, cestoval s ním. Na Ithaku vypluli před zimou. Vzali tři největší lodě, třicetiveslice. A také nejlepší muže.

Měli tam podpořit oprávněné zájmy Odysseova syna Télemacha, který se stále svářil s některými místními náčelníky a kmeny. Dokud Odysseus žil, drželi se jeho nepřátelé zpátky. Ale jeho syn

jim takové vrásky nepřidělával. Sotva mazaný válečník a mořeplavec naposledy vydechl, chopili se nepřátelé kopí.

Télemachos obeslal nejbližší spojence. Mezi ně vždy patřili i The-sprotiané. Dorův otec neváhal ani na okamžik. Přátelství s Odysseem si vážil víc než čehokoli jiného. Čím byl starší, tím častěji všem vyprávěl, jak ho věhlasný hrdina navštívil před návratem na Ithaku po svém strastiplném putování.

Odysseus tehdy mířil do Dodony pro věštbu, ale zastavil se v Efyře. Doros si matně pamatoval vlídného muže, kterému se pod hustým, stříbrem protkaným vousem rýsoval úsměv. Sklonil se k Dorovi, který byl tehdy ještě malý chlapec, pohladil ho po vlasech a dal mu koníka vyřezaného z lipového dřeva. Doros si později myslel, že se mu to jen zdálo. Hračku totiž časem někde ztratil. Otec mu však příhodu mnohokrát potvrdil a vždy se rozplýval nad Odysseovou laskavostí.

Nyní zůstával Doros doma jako princ a regent. S ním po boku několik mladších *hekwetů* a také starý Chareios jako dohlížitel. Neměl však za úkol budoucího krále vodit za ručičku. Jen ho usměrnit, kdyby nastaly vážné obtíže.

„Tvůj otec se brzy vrátí,“ přerušila tok jeho myšlenek Eurynomé. Když dlouho mlčel, vytušila, že se dotkla citlivého tématu.

„Možná. A možná taky ne.“ Doros setřásl chmury, aby se ne-usadily i na jeho milé. Shodil ze sebe bederní roušku a vyskočil na nohy. „Pojďme se osvěžit!“ zvolal a běžel k moři.

Když mu pěna vln omyla písek z nohou, ohlédl se. Eurynomé se blížila, lehkou řízu, v níž přišla, nechala ležet na pláži. Pohled na její nahé tělo mu způsobil prudké chvění.

2

I

ΕΦΥΡΑ, ΘΕΣΠΡΟΤΙΕ, ΡΕΚΚΟ

Ha! Prznils mou sestru?“
„Zpoza prvního městského domu vystřelil hrot kopí. Doros v úleku uskočil před výpadem a naprázdno sáhl po meči. Hrklo v něm. Pak se vynořil útočník.

„Ty psí úde!“ Doros zakroutil hlavou a mávl rukou. Tep se mu rychle ztišil. „To víš, že jsem byl s ní.“

Útočník změnil zarputilý výraz v šibalský úsměv. Povolil napjaté svaly, přiskočil k Dorovi a chytil ho bratrsky kolem ramen.

„Lekl ses. Div ti nevypadly oči z důlků,“ dobíral si prince.

„Sthéne, prosím tě. Musíš vymyslet něco duchaplnějšího, abys mě vylekal. Musel jsem ale uhnout před tvým nepřesným výpadem. Jinak bys mě nechtěně zasáhl.“

„No dovol? Moje výpady jsou vždy přesné jak Foibovy šípy,“ prohlásil na oko uraženě Sthénos. „Pojďme se k nám napít a povykládáš mi, jak bylo v Toryné.“

„Už jsem to dnes vykládal jednou. Nic tak zajímavého se nestalo.“

Doros se ladně vyvlékl z rámě svého nejlepšího přítele, který ho mezitím už strkal ke svému domovu. Ačkoli by rád svlačil hrdlo

a obveselil mysl trochou vína, netoužil po pichlavých pohledech starého pána domu.

„A co ten obří pes? Monstrum z hlubin podsvětí... Kolik že měl hlav?“ poškádlil ho Sthénos. Doros strnul.

„Kdy jsi s Eurynomé mluvil? Je to sotva chvíle, co jsme se rozloučili.“

„Zdá se, že moje sestra má rychlejší nohy i jazyk než ty,“ poznamenal Sthénos a vztyčil varovně prst. „Měl by sis na tyhle věci dávat pozor, pokud ji chceš pojmout za manželku.“

„Pojďme do mého domu, příteli,“ ušklíbl se Doros. „Ten tvůj mi ji příliš připomíná. Nedokázal bych ti věnovat pozornost.“

Kráčeli prašnou cestou. Míjeli prosté domy města Efyry se stěnami z kamene a vepřovic. Zdobily je neumělé ornamenty vymalované rudkou. Pod pahorkem, na němž se rozkládal královský palác, už silnici lemovaly honosnější domy bohatších řemeslníků, obchodníků a pak i *hekwetů*.

Slunce mladíkům rozpalovalo holá záda. Těšili se, až vklouznou mezi chladivé stěny paláce. Ten obvykle naplňoval čilý ruch a shon, ale dokud byl král pryč, jeho obyvatelstvo se ztenčilo na sotva dvacítku sloužících. Dorovi klid vyhovoval. Stával často na terase před *megaronom*, trůnní síní, odkud dohlédl až k moři.

Pobřeží dělily od paláce olivové, fíkové a marhaníkové háje i pryskyřicí vonící bory. Vzdálenější kopce halil příkrov dubových hvozdů. Když se k večeru Héliův sluneční vůz blížil k hladině, nebeská klenba se zbarvovala všemi odstíny rudé. Jako kdyby žhavé slunce při styku s chladivou vodou moře vystřelovalo k obloze jiskry a ty se rozplývaly v mracích.

Doros se Sthénem usedli do zdobených křesel na prosluněné terase. Považovali ji za mnohem přívětivější než zdi a čtyři sloupy *megaronu*. Jejich zdobnou výmalbu osvětlovaly jen plameny ohniště. Sloužící přinesli na terasu *krátér*, měsidlo s vínem, a k tomu stolec se džbánem a bronzovými číšemi. Doros je pak poslal pryč,

aby měli s přítelem klid na rozhovor. Sthénos postával u zídky, která dělila terasu od srázu zarostlého prýšci, planikami a vysokými rozmarýny. Když časně z léta rozkvétaly, vnikala jejich vůně až do paláce.

„Ten výhled je pro bohy,“ povzdechl si Sthénos. „Já vidím z okna své jizby jen na dvůr. A místo rozmarýnu cítím hnůj. Holt, být vladařem přináší četné výhody.“

„Až mi otec jednou předá žezlo, můžeš se sem přestěhovat na stálo. Budu potřebovat lawageta.“

Sthénos nechal výhled výhledem a usedl na křeslo naproti Dorovi. Nalil si do číše víno ředěné vodou a labužnický přivoněl.

„Co by na to řekl starý Mentéros?“ vyzvídal. Doros pokrčil rameny.

„Jak říkáš. Mentéros už má svůj věk. Měl by si už odpočinout a předat velitelské povinnosti mladšímu. Třeba tu zůstane jako rádce, nebo si najde dům někde na venkově.“

„Chceš vystrnadit staré pardály a dosadit za ně cucáky jako jsem já?“

Doros se rozesmál.

„To nemám v plánu. Ale chci mít kolem sebe muže, kterým věřím. A které dobře znám.“

„To mi lichotí, můj princi.“

Sthénos se v žertu lehce uklonil. Doros však zvažněl. Zadíval se k obzoru, tam, kde by se z večerního šera mohla vynořit plachta.

„Obáváš se, co je s tvým otcem, že ano?“ zeptal se jeho společník.

„Ovšem,“ přiznal Doros a zhluboka se napil kořeněného vína. „Z Ithaky nechodí žádné zprávy. Je to za humny, ale já mám pocit, jako kdyby otec odcestoval do Kolchidy.“

„Když ti přiveze zlaté rouno, bude jasné, co se stalo,“ pokusil se Sthénos uvolnit atmosféru. Doros se jen letmo usmál, ale pohled upíral do číše naplněné rudým mokem. Viděl v ní zvláštní obrazy. Krvavé nebe. Plameny. V jeden okamžik měl pocit, že spatřil zná-

mou tvář a slyší křik. Odtrhl zrak a pomyslel si, že víno je až příliš silné.

„Otec si vzal většinu nejlepších mužů. Co když se něco přihodí, než se vrátí? Anebo...“

Dorovou páteří projela vlna horka. Zatoužil po konejšivé náruči sladké Eurynomé. Jen s ní dokázal zapomínat na starosti.

„Vždyť je klid,“ chlácholil ho Sthénos. „Tvůj otec o sobě dá jistě brzy vědět a na tebe čeká příjemné léto strávené s mou sestrou.“

„A co Molossané?“

„Co je s nimi?“ nechápal Sthénos. „Tvůj otec s nimi přece uzavřel smír.“

„Smír stojí na vodě. Ve vzduchu visí bouře. Až začnou buráctet vlny, bude po příměří. Jistě jim neunikne, že otec odcestoval a nevrací se. Dají si to dohromady.“

Sthénos mávl rukou a dolil si víno. „Thesprotiané mají stále dost bojovníků. Tvůj otec vyplul na třech lodích, neodtáhl s celým kmenem. Když budou Molossané vystrkovat rohy, rychle jim je setneme. I bez tvého otce si v Epiru udržíme svrchované postavení. A Chaonové ze severu budou jistě raději s námi než s nimi. Možná bude dobře, když Molossané přijdou. Alespoň si to vyřídíme jednou provždy.“

„To víno v tobě probouzí silácké řeči. Já teď po válce ani v nejmenším netoužím.“

„No ovšem. Ty máš jiné věci na práci,“ odhadl Sthénos a opět přiložil pohár k ústům. „To víno je nehorázně dobré...“ zamumlal při tom.

„Dovážejí ho z Lemnu...“

Doros se vyšvihl na nohy. Sthénos si uleknutím potřásl tuniku několika kapkami drahého nápoje.

„Co se stalo?“ nechápal.

Doros přiskočil k zídce a zíral k obzoru.

„Tak co se stalo?“

„Viděl jsem něco zvláštního,“ řekl. „Zlatý záblesk. Nad mořem.“

Sthénos mávl rukou a nevraživě si prohlížel rudou skvrnu na svém oděvu.

„Jenom odlesk slunce. Anebo už ti z toho vína trochu jiskří v hlavě.“

„Ne,“ kroutil hlavou Doros. Něco mu to připomnělo.

II

KÁRIE

Thráckému králi Thraxovi svítilo do očí. Palčivé paprsky mu pálily do tváře. Přesto neuhnul, ba dokonce ani nemrkl. Jeho soupeř získal hned na začátku lepší pozici. Frýgijský vládce z města Gordion – oblíbený, obávaný a mnohými předem považovaný za vítěze – mířil na Thraxe hrotem meče v natažené paži. Působil směle. Nevzal si ani kopí či oštěp, chtěl se sokem bojovat zblízka. Jeho výstavní zbroj zakrývala zaschlá krev. Neobtěžoval se ji po zápasech nechat smýt. Ba naopak. Těžil ze svého děsivého vzhledu.

Na Thraxe dojem neudělal. Ten stál pevně, lehce příkrčený, pevně zapřený bosou patou o udusanou hlínu. Věděl, že zkušený Frýgijec dokáže zaútočit rychle a s mimořádnou přesností. Vždy napíná nervy svých soupeřů, dokud neodhalí slabinu. Thrax to v posledních dnech viděl už několikrát.

„Otče, drž se stranou, jak jsi slíbil,“ zašeptal.

Protivník zaznamenal pohyby jeho rtů a zamračil se. Plán zasypanou válečnický obestíralo hluboké ticho. Všichni napjatě sledovali souboj. Pro mnohé to bylo nejdůležitější střetnutí celého setkání v Kárii. Thrax ale nehodlal zaútočit první. Viděl, že Frýg už několikrát cuknul paží, jako by sám ztrácel trpělivost a ochutnával vlastní medicínu, protože nedokázal na tváři ani postoji mladého Thráka najít jediné zaváhání. Ten přitom vyzoroval, že pokud postarší Frýg promarní svůj první dravý útok, v těch dalších už razance jeho výpadů bude slábnout. Delší souboje ho zmáhaly.

Ted! Přišel čas nahodit návnadu. Thrax sotva patrným pohybem klesnul okrajem štítu i rameny. Dal si záležet. Muselo to vypadat, že pohyb provedl mimoděk. Mohl jen doufat, že se Frýg nechá nachytat. A stalo se. Frýg uzrál jako fík. Nastupující nervozita ho vyhnala vpřed. Ačkoli byl Thrax na jeho výpad dobře připraven, prudkost sokova útoku ho nepříjemně překvapila. Mezi Frýgijcův meč a Thrákův krk by se v jeden okamžik vešlo nanejvýš stéblo trávy.

Thraxovi se podařilo jen taktak uniknout smrti a hranou štítu udeřit do čepele, která kolem něj prosvištěla. Frýg udělal rozmáchlý pohyb, opsal ve vzduchu čepelí půlkruh a stáhl se několik kroků. Na vzdálenost, kterou považoval za bezpečnou. Thrax četl v očích soupeře zmatení. Sám bojoval s prudkým přívalem rozrušení. Žilami se mu hrnula horká krev. Musel napnout veškeré síly, aby své rozpoložení nedal znát. Frýg naproti tomu nedokázal zastřít zrychlený dech.

Thrax konečně pozvedl čepel vzácného železného meče, který byl darem od jeho otce. Viděl, jak Frýg ucukl. Využil příležitost a naznačil výpad. Sok nepoznal úskok. Měl za to, že mladý Thrák ztratil rozvahu, a vyrazil do protiútku. Než se však vzpamatoval, uvědomil si, že mu do očí svítí slunce. Thrax ho tak šikovně donutil vyměnit si s ním pozici.

Král z Gordionu už neoplýval takovou sebejistotou jako na začátku boje. Nyní stál mírně přikrčený a mžoural očima. Tváře mu rudly. Thrax usoudil, že čas nadešel a zaútočil. Frýg, nejistý, zda nejde o další klam, ztratil drahocenné okamžiky váháním. Uhnul příliš pozdě. Železo čepele zazvonilo o bronzové šupiny na hrudi, prořízlo kov i tuniku pod ním a zarylo se do kůže. Thrax se připravil k dalšímu úderu. Frýg však změnil strategii. Ucouvl, poklekl na jedno koleno, ruku beze zbraně zvedl do výše a ukázal dlaň. Thrax zastavil meč v pülce úderu. Frýgijský král se vzdal. Obecenstvo dál zaryté mlčelo. Teprve se zpožděním se ozvalo skandování a tlukot zbraní o štíty.